

ikke i sig selv, at varen anses som mangelfuld i medfør af de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 76, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 7).

Som udgangspunkt skal alle de angivne kriterier være opfyldt. Det er imidlertid klart, at ikke alle kriterier er relevante i alle situationer, og de enkelte kriterier kan efter omstændighederne også være i modstrid med hinanden - eksempelvis vil en vare, der er egnet til forbrugeren særlige formål, ikke nødvendigvis være anvendelig til det formål, varer af den pågældende type sædvanligvis anvendes til, og det er langt fra i alle købsaftaler, at sælgeren viser en vareprøve eller model.

I bestemmelsens nr. 1 angives, at varen i relation til holdbarhed, øvrige egenskaber samt emballering skal være i overensstemmelse med, hvad forbrugeren efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt havde rimelig grund til at forvente. I bestemmelsen tillægges forbrugeren berettigede forventninger således afgørende betydning ved mangelsvurderingen.

Spørgsmålet om varens *holdbarhed* drejer sig om, hvor længe varen kan anvendes, uden at reparation er påkrævet. Opstår der som følge af varens egenskaber en fejl ved varen på et tidligere tidspunkt, end forbrugeren med rette kunne forvente, foreligger der en mangel.

Fastlæggelsen af forbrugeren rimelige forventninger til varens holdbarhed må bero på en konkret vurdering, og der skal efter bestemmelsen tages hensyn til salgsgenstandens karakter og omstændighederne i øvrigt. Forventningerne til holdbarheden af en salgsgenstands forskellige dele kan være forskellige.

Forbrugeren rimelige forventninger må ofte også variere, alt efter om der er tale om køb af en ny eller brugt vare. Ved køb af en brugt genstand må forbrugeren forventninger bl.a. afpasses genstandens alder og hidtidige brug. Er der tale om køb af en fabriksny standardvare, må forbrugeren kunne forvente, at varen har en holdbarhed og kvalitet, som svarer til den generelle standard for sådanne varer.

Som andre momenter, der kan have betydning for forbrugeren rimelige forventninger, kan nævnes købsprisen og forhold ved sælgerens eller tidligere salgsleds markedsføring af varen.

Bestemmelsens henvisning til varens *emballage* tager sigte på forbrugeren rimelige forventninger til sælgers emballering med henblik på at beskytte varen mod beskadigelse. Bestemmelsen fastlægger således ikke en generel pligt for sælgere til at emballere salgsgenstanden, og i en lang række situationer vil forbrugeren næppe kunne have en rimelig forventning om, at varen er emballeret. Dette vil normalt forudsætte, at

emballage er nødvendigt eller almindeligt ved varer af den pågældende type. Det forhold, at en eventuel emballage er beskadiget, udgør endvidere som udgangspunkt ikke en mangel i sig selv, såfremt varen som sådan er ubeskadiget. Det modsatte kan imidlertid være tilfældet, hvis sælgeren er bekendt med, at forbrugeren konkret har en interesse i, at emballagen er intakt - eksempelvis fordi salgsgenstanden skal anvendes som en gave.

Efter bestemmelsens nr. 2 skal varen være egnet til formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til.

Bestemmelsen vedrører varens anvendelighed til *sædvanlige formål*, mens spørgsmålet om varens holdbarhed og kvalitet i øvrigt er omfattet af den foreslåede nr. 1.

Efter bestemmelsen er det et krav, at varen lever op til en vis generel standard i relation til brugsegenskaber, idet varen skal være anvendelig til de formål, som varer af den pågældende type i almindelighed anvendes til. I tilfælde, hvor varer af den pågældende type sædvanligvis anvendes til flere formål, foreligger der således en mangel, hvis salgsgenstanden ikke er anvendelig til alle disse formål. Dette gælder, uanset den pågældende forbrugers aktuelle planer med hensyn til varens brug.

Bestemmelsen indebærer i sammenhæng med den foreslåede § 76, stk. 1, nr. 4, 2. led (lovforslagets § 1, nr. 7), at sælgeren for at undgå mangels hæftelse må gøre forbrugeren opmærksom herpå, hvis salgsgenstandens brugsegenskaber afviger fra, hvad der er sædvanligt for den pågældende varetype.

Af bestemmelsens nr. 3 følger, at varen skal være egnet til *forbrugeren særlige formål*, hvis sælgeren har bestyret forbrugeren forventning herom.

Bestemmelsen vedrører i lighed med nr. 2 alene salgsgenstandens brugsegenskaber og ikke spørgsmålet om holdbarhed eller kvalitet i øvrigt, men regulerer i modsætning til nr. 2 de situationer, hvor forbrugeren påtænker at anvende salgsgenstanden til et formål, der afviger fra det sædvanlige.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse, hvis sælgeren har bestyret forbrugeren forventning om, at salgsgenstanden er anvendelig til forbrugeren særlige formål. Bestemmelsen tager således - også - sigte på de situationer, hvor der ikke foreligger en garanti fra sælgers side, men dog visse tilkendegivelser, der konkret bestyrker forbrugeren i, at salgsgenstanden kan anvendes til det pågældende formål.

Det må bero på en konkret vurdering, om sælgeren har »bestyret« forbrugeren forventning. Dette vil dog altid være tilfældet, hvis sælgeren eller dennes an-